

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 75 (346).

Середа, 21 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПРОПАГАНДИСТ

ЯКЩО від одного до другого заняття все менше приходить слухачів, якщо під час викладу нової теми присутні нетерпляче поглядають на годинник, а як тільки скінчили свою розповідь, поспішають розійтися — розміркуй, пропагандисте, зваж: в чому ж причина? Чому не зумів ти зацікавити юних, допитливих, які записалися в гурток комсомольської політосвіти? Може прикладів — зрозумілих, достовірних, яскравих — не вистачає в твоїх бесідах? Чи загальних положень багато подаєш? Враховуй всі обставини, радсь з товаришами, якнайсерйозніше готуйся до кожної зустрічі з своїми слухачами, але ні в якому разі не сподівайся на те, що секретар комсомольської організації забезпечить явку слухачів.

Безумовно, не треба думати, що зацікавлювати можна лише розважальними розповідями. Зумій серйозний, теоретичний матеріал викласти не сухою мовою, а просто, доступно — і мета буде в значній мірі досягнута.

Є в Бобринецькому районі хороший пропагандист — Анатолій Закржевський. Комсомольці колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС, де він керує гуртком по вивченню економіки сільського господарства, не нахваляться Анатолієм. Чим же людина здобула такий авторитет? Кожне заняття пропагандист проводить дуже цікаво: більше половини своєї бесіди відводить на приклади з економіки цього ж таки колгоспу. Тут і детальний розбір, з чого складається собівартість центнера кукурудзи, пшениці, цукрових буряків, і аналіз економічної вигідності окремих сільськогосподарських культур. А кому ж про це краще знати, як не А. Закржевському — агроному-плановику артлі.

Правда, іноді пропагандисти приблизно так ілюструють теоретичні положення: навів прізвисько кращої доярки чи свинарки, нагадав слухачам досягнутий нею показник і заспокоївся. Я ж, мовляв, місцеві приклади подаю, що ще треба. Ні, цього далеко не досить. Але варто розповісти про ту ж доярку докладніше, теплими словами, і користь від цього буде велика.

Якщо на заняття ходять лише комсомольці, це вже є недоліком в роботі і секретаря первинної організації, і пропагандиста. Політгурток служить засобом виховання і неспілкової молоді. Треба більше запрошувати її на заняття, активніших при наявності бажання записувати до складу слухачів. Так робить, наприклад, Олена Колісник — пропагандист гуртка по вивченню історії КПРС, який створено при комсомольській організації колгоспу «40-річчя Жовтня», Бобринецького району.

Хороший приклад для інших подають чотири пропагандисти, які керують гуртками політосвіти в колгоспі «Дніпро», Онуфріївського району. Комсомольська організація тут налічує 136 членів ВЛКСМ, а в гуртках по вивченню економіки сільського господарства, історії КПРС та історії комсомолу записано значно більше слухачів. Особливо людно на заняттях, які проводить секретар комсомольської організації колгоспу бригадир комплексної бригади Іван Сокур. Немає сумніву, що ця неспілкава молодь через певний час, пройшовши школу виховання, ввійде в ряди комсомольців.

На жаль, серед пропагандистів зустрічаються люди, які не люблять своєї роботи, ставляться до неї абияк. Нерідкі ще випадки, коли райкоми і міськкоми комсомолу перевантажують пропагандистів громадськими дорученнями. Так трапилося з т. Багнюком, яка керувала гуртком по вивченню історії КПРС при комсомольській організації Маловисківської райлікарні, а потім категорично відмовилася.

— Я не маю змоги бути пропагандистом, — заявила т. Багнюк. — І без того безліч доручень.

Подібних випадків не можна ні в якому разі допускати.

В нашій області працює понад 1.400 пропагандистів гуртків комсомольської політосвіти. Це велика сила, яку треба розумно і якнайповніше використовувати у виховній роботі серед молоді.

ЗАСІДАВ Раднарком. Члени уряду молодшої Радянської Республіки обговорювали питання про енергопостачання Москви і Петрограда. Бастіонам революції була потрібна електроенергія для захисту щойно народженої країни робітників і селян.

В. І. Ленін, підперши рукою голову, уважно слухав товаришів, які виступали. Приміщення зігрівалося променями сонця першої радянської весни. Тут, на засіданні Раднаркому в Кремлі, Володимир Ілліч був думками в далекому майбутньому. Він присунув до себе аркуші паперу і зробив помітку: «Волхов будувати!» Це було 22 квітня 1918 року.

Так народжувався великий подвиг, так починалася героїчна боротьба за електрифікацію. Слов'няний глибокої віри в сили народу, Ілліч кризь роки бачив перемогу звільненого труда, мріяв про щастя людей.

У КНИГУ «План ГОЕЛРО», що вийшла в 1920 році, з ініціативи В. І. Леніна був вкладений листок, на якому зображено велике серце. На листку написано: «Електрифікація». Від серця в різні боки відходять лінії до п'яти кліток, кожна з яких означає найбільш важливу життєву потребу народу: житло, їжа, одяг, транспорт, культуру. Так виразно підкреслювалося, що без електрифікації немислимо розв'язати нагальні завдання побудови комунізму, як людині неможливо жити без серця.

Ленінський план ГОЕЛРО — план електрифікації Росії — був конкретним планом побудови соціалізму в одній країні на основі машинної індустрії, на основі електрифікації. Він був розрахований на те, щоб створити в нашій країні матеріально-технічну основу соціалізму.

Звичайно, у порівнянні з масштабами сучасного виробництва тепер цифри плану ГОЕЛРО здаються досить скромними, але коли пригадати, що господарство нашої країни перебувало тоді у важкій розруці, то можна повніше оцінити сміливість задань, висунутих ленінським планом.

Перебачалося на протязі 10—15 років збудувати біля тридцяти районних електростанцій і тим самим збільшити їх потужність з 250 тисяч кіловат до 1.750 тисяч кіловат. Намічалася подвійна об'єм промислово-

Вони — герої праці Молоді кіровоградці

Ленінські ідеї торжествують

СЕРЦЕ НАШОГО

го виробництва у порівнянні з 1913 роком.

Відтоді минуло сорок років. За період соціалістичного будівництва наша країна вже давно перевершила найсміливіші намітки ГОЕЛРО. В 1935 році цей план був перевищений по вводу потужностей в 2,5 рази, а по виробництву електроенергії — в 3 рази.

І ось тепер СРСР — могутня електрична держава. Ніколи в історії, в жодній країні не було такого приросту енергетичних потужностей, як у нас. У 1920 році, коли був розроблений план ГОЕЛРО, по виробництву електроенергії ми займали вісімнадцяте місце, а в 1950 році — перше місце в

Сьогодні ми є живими свідками нечуваного приросту енергетичних потужностей в нашій країні. Ось хоч би останні повідомлення: 14 серпня в День будівельника на місяць раніше строку перший агрегат Бухтармінської ГЕС дав промисловий струм.

Достроково, до жовтневих свят поставлено під навантаження останній, 12-й агрегат Кременчуцької ГЕС. 9 грудня пущено в експлуатацію останній, 21-й гідроагрегат Сталінградської ГЕС. Це — найбільший у світі гідровузол, загальна потужність якого становить 2.415.000 кіловат.

Але країні потрібно все більше і більше електро-

ЗАВТРА—40 РОКІВ ГОЕЛРО

Європі і дрібне в світі. Провели героїчного подвигу радянського народу добре сказав недавно М. С. Хрущов:

— Коли б Володимир Ілліч Ленін міг побачити те, що зробив народ, які звершує чудеса, перетворюючи свою вільну країну, він зняв би кепку і низько вклонився.

Електрифікація країни є головною ланкою комуністичного будівництва, його серцем, бо при сучасному рівні розвитку техніки без електрифікації неможливо розвинути важку промисловість — основу всього народного господарства. Живлючий електричний струм плавить сталь і приводить в рух прокатні стани, з допомогою електроенергії ми збільшуємо випуск машин і товарів, освоємо цілнині землі і вторгаємося в космос. Електрика полегшує працю, поліпшує побут, сприяє розвитку культури.

ВЕСЬ світ тепер захоплюється успіхами Радянської країни в галузі електрифікації. По будівництву електростанцій, наприклад, Радянський Союз вже обігнав США. Це вимушені були визнати і американські сенатори, які в минулому році знайомилися з енергетикою нашої країни, побували на ряді будов країни,

енергії, тому що наростають темпи просування до комунізму, перебудовується економіка на основі новітніх досягнень науки і техніки. З допомогою автоматів, механізмів радянські люди прагнуть досягнути стрімкого росту продуктивності праці.

ЗА семирічку в галузі електрифікації буде зроблено стільки ж, скільки за попередні сорок з лишком років. У 1965 році наші електростанції вироблять 500—520 мільярдів кіловат-годин електроенергії. За семирічку стануть до ладу діючих електростанцій потужністю 58—60 мільярдів кіловат. Це — сто Дніпрогесів, або тисяча Волховбудів. Ось він — новий казковий стрибок, справжній триумф ленінської ідеї суцільної електрифікації!

Всього ж за сім років виробництво електроенергії в нашій країні збільшиться прикладно на 280 мільярдів кіловат-годин (Сполученим Штатам Америки для збільшення виробництва електроенергії на 275 мільярдів кіловат-годин у свій час потрібно було 11 років). За ці роки Радянський Союз введе в дію енергетичних потужностей майже стільки, скільки їх ввели за всю свою історію Англія, Франція і Західна Німеччина, разом взяті.

Високого польоту

«Династія тваринників» — так називають в колгоспі імені Орджонікідзе, Ново-Українського району, сім'ю Котлових. Михайло Іванович і Марія Яківна Котлова багато сил віддали рідній артлі, членами якої вони стали з перших днів її створення. Подружжя колгоспних ветеранів і зараз активно трудиться на свинофермі. Михайло Іванович має найвідповідальнішу роботу — готує корми для всього поголів'я ферми. Йому в усьому тут допомагає дружина.

Старший син Федір досконало оволодів спеціалістською технікою по штучному осіменінню тварин. Другий їх син — Василь облюбував молодяцьку асфальтову роботу худоби. Він підгодовує його на м'ясо.

На початку року став тваринником і п'ятий член сім'ї Котлових — Віталій. Він зайнявся відгодовуванням свиней. Завзято взявся хлопця за нову для нього справу. Уважно прислухався до порад старших, старався не відстати від них. І справи пішли на лад. Він добився середньодобового приросту кожної тварини по 400—450 грамів. На цей час Віталій уже виробив 412 центнерів свинини.

Великий розгін взяв молодий свинар зараз. На його прохання в приміщенні свиноферми будівельники зняли станки. Тварини будуть утримуватися великими групами. Це полегшить догляд за ними. У комсомольця Віталія Котлова є хороші плани: в третьому році семирічки відгодовати тисячу голів свиней і одержати не менше 850 центнерів свинини.

Ю. ЦЕЛИХ, позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».

На знімку: В. КОТЛОВ.

ЕЛЕКТРИКА входить широким кроком у наш побут. Вдумайтесь у факти нинішньої семирічки! Лише телевізійні установки в 1965 році споживатимуть електроенергії більше, ніж ви-

ЖИТТЯ

робляли її всі електростанції країни в 1930 році. За наступні двадцять років споживання електроенергії промисловістю зросте в дев'ять разів, транспортом — в десять разів і сільським господарством — в двадцять разів. Недалекій той день, коли по всій сибірській магістралі від Москви до Владивостока підуть електропоїзди.

Якщо тепер у нас електрифікований кожний другий колгосп, то не за горами той час, коли кожний радгосп і колгосп, населений пункт одержать в достатку і світло, і електроенергію.

ВЕЛИКИЙ Ленін мріяв про те, коли Росія вийде з півми і буде залита електричним світлом. Відваляючись далеко вперед, він в умовах розрухи і голоду висунув сміливий план електрифікації, який був планом побудови комуністичного завтра.

Те, про що мріяв Ілліч, тепер втілюється в життя трудом радянських людей, несучи рідний Вітчизні світло, радість і щастя.

ДРУЖНО, ОДНОСТАЙНО

У неділю, 18 грудня, відбулися вибори народних суддів районів і міст області. Участь у голосуванні взяли 99,98 процента виборців. За кандидатів у народні судді проголосувало 99,51 процента всіх виборців. В результаті голосування обрано 27 народних, міських і районних суддів, до складу яких ввійшло 36 суддів. Всі обрані судді є кандидатами блоку комуністів і безпартійних.

До складу судів обрано також 1.800 народних засідателів.

Повсюди вибори народних суддів пройшли при великій політичній активності трудящих.

Шоста сесія Верховної Ради СРСР

МОСКВА, 20. (ТАРС). Сьогодні в Кремлі почала роботу шоста сесія Верховної Ради СРСР п'ятого скликання.

О 10 годині ранку в приміщенні Кремлівського театру відкрилося перше засідання Ради Союзу. Головує Голова Ради Союзу депутат П. П. Лобанов. Одновременно у Великому Кремлівському палаці проходило засідання Ради Національностей. Головує Голова Ра-

ди Національностей депутат Я. В. Пейве.

На засіданнях палат було затверджено доповіді мандатних комісій про обрання депутатів по ряду виборчих округів замість вибулих.

На роздільних засіданнях палат одностайно затверджено порядок денний і регламент роботи шостої сесії Верховної Ради СРСР.

1. Про Державний план розвитку народного госпо-

дарства СРСР на 1961 рік.

2. Про Державний бюджет СРСР на 1961 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1959 рік.

3. Про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу.

4. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР.

Об 11 годині ранку у Великому Кремлівському палаці відкривається спільне засідання палат Верховної Ради СРСР.

У КОРЕСПОНДЕНЦІЯХ «Мрія зрадили» і «Десятеро з одного класу»

го класу», надрукованих в попередніх номерах нашої газети, йшлося про місце в житті випускників середніх шкіл.

Сьогодні ми передруковуємо статтю свинаря колгоспу імені Леніна, Олександрійського району, «Чому нас залишилося п'ятеро?», опубліковану в газеті «Комсомольская правда» за 17 грудня 1960 року. В ній знайти свинаря піднімає багато важливих життєвих і актуальних проблем, які хвилюють нашу молодь.

ТОГО разу довго не міг я наважитися, все думав: «Писати, чи не писати? Мабуть, не треба. Та й що ти, власне, таке, Левко, зробив, що он куди лізеш? А що, як телеграми він не одержить?»

Разів п'ять підходив до пошти. Потім наважився. Попросив телеграфний бланк, заповнив, протягну у віконце. А мені кажуть: — Ти? Хрущову? Пишеш, що відгодував більше тисячі свиней? Не приймемо. Печатка потрібна.

— При чому тут печатка? — відповідаю. — Це особиста телеграма.

А ще через кілька днів, у жовтневі свята (я ще нічого не знав), по всьому селу слух пронісся: Микита Сергійович відповів надіслав Лукашевському... Принесли мені газету, читаю, і більше всього мене зворушило в ній одне місце:

«ВИ ПРАВИЛЬНО ЗРОБИЛИ, КОЛИ, ЗАКІНЧИВШИ СЕРЕДНЮ ШКОЛУ, ПІШЛИ ПРАЦЮВАТИ СВИНАРЕМ, ЧИМ БІЛЬШЕ БУДЕ У НАС ЛЮДЕЙ З ОСВІТОЮ СЕРЕД РІЛЬНИКІВ, СВИНАРІВ, ДОЯРОК, СКОТАРІВ, ТИМ ШВИДШЕ КРАТНА ДОБ'ЄТЬСЯ ВИЩОЇ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ. СУЧАСНЕ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКЕ ВИРОБНИЦТВО ЗВ'ЯЗАНЕ З ТЕХНІКОЮ, НАУКОЮ. ЛЮДИНІ З СЕРЕДНЬОЮ ОСВІТОЮ Є ДЕ ПРИКЛАСТИ СВОЇ СИЛИ В КОЛГОСПАХ І РАДГОСПАХ».

З тих пір, як мені дали відповідь Микити Сергійовича Хрущова, минуло півтора місяця. А я все читаю і читаю її. І пам'ятаю все життя. І не тільки тому, що це дуже приємно простому колгоспникові одержати послання від глави держави, а ще й тому, що воно заставило мене по-новому замислитися над своєю долею і долями моїх шкільних товаришів, над життям колгоспу і завтрашнім днем нашої Протопопівки.

Випускний вечір у нас був влітку п'ятнадцять восьмого. Пам'ятаю церемонію вручення атестатів, промови, концерт. Був і «Шкільний вальс», і співали хором пісню з «Різних долей», і мріяли, коли ранішою зорею йшли додому. А вдальні, огорнуті білою димкою, гуркотіли, виблискували вікнами поїзди. І кликали їхати далеко-далеко...

У відповіді Микити Сергійовича Хрущова є такі слова:

«ВАШ ПРИКЛАД ПОКАЗУЄ СІЛЬСЬКІЙ МОЛОДІ, ЯКА ЗАКІНЧУЄ СЕРЕДНЮ ШКОЛУ, ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ — ПРАЦЮВАТИ В КОЛГОСПАХ І РАДГОСПАХ, СТВОРЮВАТИ МАТЕРІАЛЬНІ БЛАГА НАШОМУ НАРОДОВІ».

Тепер цей шлях зрозумілий багатьом. Тепер десять подружок-дівчаток після школи готовою ланкою йдуть в поле саджати сортову кукурудзу і вирощувати рекордні врожаї буряків. Тепер нікого не здивує новиною про те, що цілий клас пішов на ферму або з міста виїхав у відсталий колгосп. Це вже не окремі факти, а явище. Але явище це, давайце скажемо відверто, тільки народжується.

А тоді, після випускного вечора, багато з моїх товаришів, з ким «десять класів пройдено», не стрималося перед вблячним зовом поїздів. Добре, звичайно, що Толя Гнатюк став студентом Київського політехнічного, а Володя Цехотський засів за медицину. Добре, що блискуче витримала конкурс Галя Стояловська. Добре, що дехто з хлопців зараз служить в армії.

Але ж студентами і солдатами з нас стало десять, ну, під сили, дванадцять чоловік. А в двох випускних класах було нас сорок три. Де вони? Працюють у колгоспі? Ні. В КОЛГОСПІ НАС ЗАЛИШИЛОСЬ ТІЛЬКИ П'ЯТЕРО. П'ятеро із сорока трьох! Решта, —

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
21 грудня 1960 р., 2 стор.

як бачите, не така вже це «незначна меншість неспівомої молоді», — розбрелась по світу хто куди.

Якось поїхав я в Олександрію, місто це від нас близько, рукою подати. Була спека, захотілось морозива. Підходжу купувати. Лишенько! — Галя Руденко. Наша Галя торгує «ескімо». Сів в автобус. «Проходьте, громадяни, не товпіться!» Обертаюсь — Віра Пономаренко діловито відриває квиточки. Кажу їй:

— Вірочко, в автобусах тепер ставлять замість кондукторів залізні ящики...

— Ставлять-то ставлять, а в Одесі, для прикладу, не визнали: дивляться на них з подивом і гроші не кидають. Так що, Левко, третій сон Віри Павлівни збудеться нескоро. Привіт!

Фрося Мельниченко і Оля Левченко «пристроїлись» на триста карбованців зарплати і пишуться: «зате в місті». Кажу Фросі:

— Я за місяць одержав без сорока карбованців дві тисячі.

А вона відповідає цілком серйозно:

— Дурень, це ти поки молодий та сильний. Постаріш — то тебе в колгоспі забезпечить? А тут я пенсію вислужу.

Дехто й зараз живе, я підкреслюю — ЖИВЕ, а не працює в колгоспі. Наші шкільні «артистки», яким ми аплодували на вечорах і писали на уроках перші потайні записочки, вийшли заміж і сидять вдома. Інші рідко показуються на вулиці і влітку втретя будуть атакувати інститути і університети.

Запитую себе: ось ти уже попрацював, уже трохи знаєш, що таке життя, скажи чесно, ти засуджуєш Галю за те, що вона обрала «солодке життя» біля лотка з морозивом, або Фросю, яка «заробляє пенсію»?

Один голос говорить в мені: так, засуджую. Але я пишу це слово, і виходить воно у мене не дуже-то твердим, а інший голос уже шепоче: а може є причини, і вагомі, які забрали товаришів?

ПЕРШЕ — це ж факт, що багато хлопців і дівчат вважають ганебним після десяти років навчання йти, наприклад, на ферму й доїти корів, як доїли матері і бабки. Батьки нам кажуть: «Для цього не варто було вчити фізику та різну хіміку».

Ось наш колгосп. Моя однокурсниця Катя Кузьменко доїть двадцять корів. На фермі все ро-

рейдуть на двозмінну роботу, забудуть, яку корову як звати і у якої яке вухо треба чесати перед доїнням. ПРОДУКЦІЇ БУДЕМО ДАВАТИ БІЛЬШЕ, І ДЕШЕВШОЮ ВОНА БУДЕ, І ПРАЦЯ НАША СТАНЕ ІНДУСТРІАЛЬНОЮ, ЯК МІСЬКА.

Є ІНШЕ питання. Припустимо, що у нас ферми уже ідеально оснащені. Прийде ж така пора. Не може вона не прийти! А як нас готувати до праці на такій фермі? Адже ми, селянські діти, не знаємо елементарних речей. І з такої причини багато бо-ється йти в колгосп.

Признаюсь, раз мене попросили змазати колесо воза, і я оскандалився. Не зміг! А скільки нас таких, над якими посміюються і донині, посилають шукати «іскру в колесі» або принести «відро компресії».

Батьки згадують старе. Чи міг бути, запитують, раніше в селі сімнадцятирічний хлопець, який би не міг орати, сіяти, косити, запрягати, крити покрівлю? Таких серед селян не водилося, хоч часто вони не могли розписатися. Нам на науку відпускається цілих десять років. Цілком логічно чекати, щоб і ми вміли машинами робити будь-яку селянську роботу.

Мені скажуть: «Ми живемо у вік спеціалізації». Добре! А фермер Гарст? Гарст і його сини теж спеціалісти — кукурудзіводи, дояри, свинарі, трактористи, комбайнери. Кожен із них в деякій мірі «бог», і не в трьох, а в п'яти «особах». Наш земляк тов. П'ятов Ізидор до Гарстів вчигся працювати і привіз додому немало корисного. Ми — радянські, стоїмо вище синів Гарста і, значить, зобов'язані ще більшому вчитися, зобов'язані все вміти.

Але що сьогодні дає школа? АДЖЕ ЦЕ ЩЕ НЕ ПОЛІТЕХНІЗАЦІЯ, КОЛИ ГОЛОВИ «ЖЕРТВУЮТЬ» ШКОЛІ ТРАКТОР НАЙСТАРІШОЇ МАРКИ, ДАЮТЬ СПИСАНІЙ КОМБАЙН.

Після школи ми ж виявляємось вищими в тому, що не маємо спеціальних знань. А приїде молодий агроном з інституту, він знов-таки винен, що має одні знання, а досвіду нема. Тут правлілки, попихуючи цигарками, і розмірковують: «Як дош та грім, так навіщо нам агроном. Він наче з Колодязів родом і додому проситься, може пустимо його в ті Колодязі?» І відпускають...

ТЕПЕР про інші, не менш важливі життєві проблеми. Зрозуміло, що у хлопців і дівчат, які залишилися після школи в селі, приходить пора, коли вони женьяться, обзаводяться дітьми. Природно, що у нашого покоління і запити більші.

Я ось уже одружився. Синоку навіть є. І будинок збудував. Тільки, коли закінчив свої хороші, спохватився. Ну, перейдемо ми з Надійкою й сином. А як далі? Я вранці — на роботу, Надійка — теж. А Толика на кого залишати? А хто обід приготує? Батьки не хочуть перебиратись. «У нас, — кажуть, — своя хата ще добра». Я слів у колгоспі немає.

Не розв'яжи одного цього питання — і половина сьогоднішніх десятикласників в кінцевому підсумку виявляться домогосподарками. Хай голови колгоспів, які на

шкільних зборах сьогодні кличуть до себе молодих, подумайте, у яке становище вони їх поставлять завтра. Я із-за цього так і не переходжу в новий будинок.

І ще одна побутова сторона. Ні, ні моя дружина по дорозі додому не можемо зайти, скажімо, в комору і попросити: «Дайте мені кіло картоплі, п'ять яєць, триста грамів ковбаси і качан капусти». В сільських магазинах прийнято вважати, що ці продукти у колгоспника є і торгувати ними нічого. Виходить, тупай на базар або обзаводься городом, ведь натуральне господарство. Прикувати Надійку до городу і лягати з сусідом із-за корови, яка забрала-ся в чужу капусту? Так це ж підемо ніби не в той бік. І навіщо тоді вводити карбованець замість трудодня?

Думаю, що за ті продукти, які відпускає колгосп, утримувати з мене по середньоринковій ціні — неправильно. Я відгодовую тисячу свиней, щоб в країні знизилася ціна на м'ясо. А інший ростить в закуті кабанів, відлінує від діла, намагається зірвати з покупки «по базарній ціні» три шкури, і мій достаток на столі повинен залежати від спекулянта? Давайце торгувати в колгоспі по собівартості. Тоді ціна буде залежати від мене. І чим краще попрацюємо, тим дешевше купимо те, що виробляємо.

Словом, переробляти треба дуже багато. Але хто все це буде робити? Манна з неба не впаде. А відповідь, як не крути, одна: нам усе це робити своїми руками. І тепер я уже твердою рукою пишу: засуджую тих із нас, хто пішов, утік, сховався.

Звичайно, в нашій країні молоді сили всюди потрібні. Але, друзі-ровесники, сьогодні великі справи чекають нас не тільки в містах і на будовах, але й дома, в рідних селах.

Давайте візьмемося за механізацію, давайте життя по-новому будувати. Важко з обладнанням? Може почнемо по всій країні збирати метал спеціально для сільської техніки? МОЖЕ ПОПРОСИМО МІСЬКИХ ТОВАРИШІВ І РАЗОМ З НИМИ ПІДНІМЕМОСЬ ВСЕСОЮЗНИМ КОМСОМОЛЬКИМ ПОХОДОМ ЗА МЕХАНІЗАЦІЮ ТВАРИНИЦТВА?

Я от тоді, після зустрічі в автобусі, ще раз узав том Чернишевського, перечитав про третій сон Віри Павлівни і подумав: та якщо один з нас буде відгодовувати і дві і три тисячі свиней за рік, інша буде надоювати молока стільки, що його вистачить цілому дитсадку; якщо кожна рілничка бригада дасть хліба, щоб на рік селище забезпечити, якщо будівельник буде астигати за рік на будувати будинків на десять сімей, а інженер створить машину, яка звільнить двадцять чи тридцять чоловік, якщо... Ось якщо кожен так візьметься, то «сон» збудеться скоро.

Давайте по-діловому обговоримо, як усе це зробити швидше. Давайце придумаємо, як жити й працювати, щоб наша праця швидше стала схожою на заводську, щоб наливались свіжими соками і молоді наші села.

Л. ЛУКАШЕВСЬКИЙ,
свинар колгоспу ім. Леніна,
Олександрійського району.

ІІ ВАБЛЯТЬ НОВІ РУБЕЖІ

НАДВОРІ ще ніч, але в хаті Євдокії Минівни Могильної світить. То дочка Таміла на роботу збирається.

— Ну й справ же у мене сьогодні багато, мамо, — промовила вже на ходу.

— А коли їх у тебе мало було — запитувати мати. — Ти ж ніколи без діла не сидиш.

...Пернаті зустріли свою хазяйку голосним галом. А вона почила коритця, сідала, перевірила, чи є мінеральна підкорка. Потім занесла піску і посипала його під стіни, щоб не зволожувались.

Так, в турботі, і день проходить. Там треба вікно утеплити, там глянути, чи не розгребла птиця підстилку. А крім того, слід

ще кілька разів яйця зібрати та укласти в ящики для відправки. Скільки їх уже звідси вивезено! Не одну сотню тисяч яєць одержала птахарка за два роки своєї роботи на фермі. А зараз уже річне зобов'язання перевиконала — має більше, ніж по 110 яєць на курку-несучку.

За працю старанку — честь і хвала дічині. Їм'я її занесено на районну Дошку пошани, в Книгу пошани райкому комсомолу.

І вже нові рубежі ваблять Тамілу. Вирішила вона в третьому році семірички значно перевершити свої показники.

М. МАЩЕНКО.

с. Велика Андрусівка,
Ново-Георгіївського району.

1.

КОЛИ годинник показував на десяту ранку, поїзд, вдаривши буферами, зупинився на станції Туркестан. Майже на останній зупинці стоянки до нашого купе зайшов новий пасажир. Привітавшись, незнайомий сів на диван, мовчки набив коротеньку узбецьку люльку і запалив її. Старшина уважно дивився йому в обличчя: широкі вилиці, круте підборіддя, жваві продовговаті чорні очі та м'який баритоновий голос здавалися знайомими. Тільки де, коли зустрічав цю людину? Старшина старанно пригадував місця служби, але образ цього чоловіка лишався тоненькою ниткою, зім'ятою мимувими роками. Незнайомий зробив кілька глибоких затижок, і, ні до кого не звертаючись, промовив:

— Нехорошо. Два дні ходив, просив, лаявся — не допомагає.

— Це ж ви про кого так? — поцікавився я.

— Про начальника станції. Ми з помічником прийняли два бавовнокомбайни. Нові машини. Час в поле виводити, а в нього, бачите, немає платформ.

— Ви, мабуть, комбайнер?

— Так, з радгоспу «Пахта-Арал», — відкомендувався він і простягнув мені свою широкую мозолисту руку. Старшина випередив мене. Тиснувши руку узбека, впевнено сказав:

— Здрастуй, Сашко! Що, не впізнаєш?

Якусь хвилину вони мовчки дивились один одному у вічі.

— Князькін? — майже шепотом сказав Абдукадіров і раптом закричав:

— Князькін! Митя Князькін!

Вони стояли обнявшись, запитували один другого, чи живий, здоровий, хоча бачили це своїми очима, запрошували один одного сідати, але обидва стояли. За вікном назустріч поїзду плвли родючі поля Ферганської долини.

— Олю пам'ятаєш? Вона теж жива, здорова.

— Оля жива-здорова? — перепитав старшина.

— Так. Моя дочка, — з гордістю сказав Сашко.

— Розповідай негайно. Адже це наша дочка.

— Ні, розповідати по черзі і спочатку, — запропонував я. Друзі погодились.

Сідаючи до столу, Абдукадіров зняв літній плащ. На його грудях засяяла зірка Героя Соціалістичної Праці.

Це була розповідь про мужність і єдність народів-братів, про єдину сім'ю.

2.

РІЗНИЙ 1941-ий... Товаришу командир. З флангів доповідають: гітлерівці пройшли механізованими колонами. Наказе стримувати натиск?

Командир повільно піднімає голову. З лівого кутка рота тоненькою цівкою збігає кров. Перериваючи слова, немов диктуючи наказ телеграфісту, говорить:

— Наказ командування виконати... Командувати командиром Савченком... Князькін!

— Я!

Погляд сірих очей командира зупинився на зв'язковому:

— Абдукадіров!

— Я!

— Винести прапор частини... Обов'язково винести, або ж... Наказую...

Це був останній наказ командира. Кілька воїнів проривались з оточення. Серед них командир відділення Князькін, опоясаний кумачевим прапором під гімнастичною, а поруч — завжди готовий до бою Абдукадіров.

Полудень. Нестерпна спека, та гаяти часу не можна. Обличчя вкриває густий піт.

— Розвідники, вперед!

Мовчазно двоє солдат примкнули багнети. Очі комісара звузились. Швидко відкрив магазин особистої гвинтівки, вийняв чотири патрони:

— Візьміть. Маршрут станція Балта.

— Ясно.

— Князькін і Абдукадіров — слідом за розвідниками. Дистанція — триста метрів. Решті прикривати відступ. Бою уникати...

Позаду лишилось село Бандурове, скінчився ліс. Попереду розкинулись поля з дозріваючими хлібами. Вітер ледь колише стебла пшениці. В блакитному небі мовчать жайворонки. Битими шляхами йдуть колони машин з чорною свастикою, танки, тягачі з гарматами. Хмара куряви закриває сонце.

Князькін і Абдукадіров вийшли на край посіву. Через дорогу, аж ген до села, тягнулись чорні пари. По шляху дві жінки котили ручного возика з поклажею — домашнім скарбом.

Граніт зі мною розмовляє про людяність і простоту. До нього руку притуляю і чую серця теплий стук.

Коли проходжу біля нього, згубившись поміж людей, то хочеться, мов до живого, сказати: — Добрий день!

Якщо серце велить, говори: Поле родить від щедрості соків. Будь, мов цвіт весняної пори, Будь зіркий, наче сокіл. Слово правди — мільйонів стая: Знай усіх і не знай нікого, Прислухайся до пульсу життя.

І до серця людського. Так пиши, щоб почула земля. Ту живу, наче провесна, мову. Коли пишеш, благословляй Серцем Слово.

Леонід НАРОДОВИЙ.

Вони, мабуть, повертались додому, евакуюватись неможливо — відрізали шляхи. Хоча їх обличчя вкриті пилом, все ж було помітно різку схожість. Сулячи по віку, це були мати і дочка. На руках молодшої — дворічна білява дівчинка. Дитина міцно обняла рученятами шню матері, про щось лепетала своєю дитячою мовою. Із заходу знову донісся гуркіт машин. Скоро повз жінок, які зішли на обочину, одна з другою пройшли три автомашини з гітлерівцями. Не встигла осісти пилюга, як до них наблизився мотоцикл.

— Бежал? Комуніст, бежал?

Підвів голову і, хизуючись, звернувся до молоді:

— Ти єсть... карош. Н-да карош, отшень, — і простяг руку до підборіддя жінки.

Вона притиснула дитину до грудей і відступила. Ті, що залишились на мотоциклі, гучно реготали. Мати кинулась вперед, закриваючи своїм тілом дочку.

— Пшел, — гаркнув офіцер, — ти єсть швінь, грязний швінь...

З мотоцикла щось гукнуло. Клацнув затвор автомата. Офіцер підняв ліву руку, правою вхопив свій парабеллум і вистрелив старенькій в груди, довго цілившись в дитину, але молода жінка інстинктивно схилила свою голову, закриваючи голівку дівчинки. Знову постріл... Одноразово з ним залп двох гвинтівок, а за секунду — третій.

Абдукадіров рвучко вискочив на шлях, відтяг за ноги гітлерівця від трупів жінок, зірвав з убитих автомат і разом із Князькіним кинулись у ті ж посіви! Раптом Абдукадіров зупинився. Його гострий слух степовика вловив плач дитини. Він кинувся до місця сутички і незабаром повернувся з дитиною на руках.

— Мамуся... Ма... Мама...

— Мама прийде. Я — тато... Твій тато, — приглушеним голосом говорив Сапаргалі.

В яру наскоро обмили кров на обличчі і руках дитини, нагодували солдатським сухарем, розмоченим у річній воді.

Знову вперед. Маршрут змінено. Знову степовими дорогами, з прапором частини і з українською дівчинкою на руках. Йшли російський і узбек: солдати-побратими.

Вони вийшли з оточення, прийшли і до станції, коли останній ешелон з пораненими солдатами й евакуйованими людьми відходив від Одеси.

Рішення прийнято в одну хвилину: коротким помахом ножа перерізаний повід у сірого скакуна, що стояв біля конов'язі, й Абдукадіров мчав за поїздом. Ось відкриті двері товарного вагона: тут військові, медсестри. Ні, далі... Ось цивільні... дідуся, діти, жінки. Він простяг їм дівча — і декілька рук потяглося назустріч.

— Самарканд! Абдукадіров Сапаргалі... Моя дочка! Оля Абдукадірова! Вулиця Ахум Бабаєва, запиши! Мамі привіт. Оля-дочка...

Немов крихітку суворого солдатського серця, поїзд поїздом дівчинку з України у сонячний Узбекистан. Стри-

ПОЕМА

— 1 —

АУЛ гірський. В житті щоденним — Гіркий димок і лай собак... Там в саклі жив сирій і темній — Не жив, а мучився бідняк. Та хоч нещасну долю-днину Йому аллах всевишній дав, Камбот хотів джигіта-сина, Дочку на заздирість всім бажав. Лягав він з мрією своєю... Вона збулась. Той день настав, Коли весняною зорею Господар батьком сина став. Кудись біда відкочувала — Камбот в слюзах від щастя рад... І ось за сином незабаром Родилась дівчина Асят.

— 2 —

В СЕРПАНКУ бігли весні сині, Шуміли бурі снігові. Наряд сімнадцять раз в долині Мінjali трави лугові. Камбот і вдень, і в нічку пізною Із горя ліз. І ось зміцнів. Купив для двору птицю різну, В тихих мішках зерно завів. Забувши бідність, що косила Односельчан, кричав він їм: — Ви — дурні всі, Я — ваша сила, Луги і землі — всі мої.

— 3 —

Уже не міг заснути спокійно Камбот, що жадним став і злим. Весь час гадав, коли ж надійний Він за Асят візьме калім. Ід заздирив кожний, навіть друзі: Струнка й привітна, мов сосна. У всіх джигітів по окрузі Була бажаною вона, І таємниче всі зітхали... Та їй не спились на зорі В оправах золота кинжалів І золотисті газирі. Ні, не пройшов той день безслідно, Що щастям для Асят ожив. На ній один із найбідніших Халіл свій погляд зупинив. ...На все пішла б відкрито й сміло, Не побоялася бід, Зате весь вік завжди з Халілом, В слюзах і часті з ним завжди... Вона давно його чекала, І він її давно чекав.

— 4 —

мучи коня, він махав рукою вслід поїзду... Сапаргалі (по-українськи Сашко) разом з Князькіним, виконавши наказ командира, хоробро захищав Одесу. Розлучились вони, коли пораненого Абдукадірова відправили до Новоросійська. Він більше не повертався на фронт. — А я дійшов таки до Берліна. ... Абдукадіров посміхнувся. Він взяв зі столічка ножа і легко постукав по правій позі вище коліна. Старшина винував глянц на фронтного друга. — Оля тепер ходить у другий клас російської школи. Володіє російською і узбецькою мовами, — з батьківською гордістю сказав Сапаргалі.

«Люблю його!» — Асят шептала. «Люблю її», — Халіл шептав. Можливо, з мрією своєю Вони б любились тільки в снах, Коли б не ранньою зорею З'єднала руки їх весна. Заговорив Халіл неспішно: — Сьогодні ввечері, в саду...

На мить лиш тиша задзвеніла І обірвалася: — Прийду.

— 4 —

Кирпатий місяць над полями світив на землю людям всім. Накрила небо за горами Зоря полотнищем своїм. На землю ніч лягла побідно... Замакло все. І тут Асят Таємно від близьких і рідних, Відкривши двері, вийшла в сад. В той сад, Що вдалечині простертий Шумів, мов грізний водопад... — Халіл, — вона шепнула. — Де ти? І відповів їй: — Тут, Асят. Пропали шелести і звуки. Прислухайся: чути серця бій. Його міцні в мозолях руки Назустріч кинулися їй. — Навіки, рідна, хай негірко Нам буде житися завжди... В ту ніч був безлязким свідком Лиш місяць в небі золотий.

— 5 —

Зайшовши в дім, Асят приникла: Кричали рідні, хто як міг. — Асят в біді! — Дитина зникла! Невістка й мати збились з ніг. — Чи до лиця таке для знаті? — Камбот розгніваний кричав,

— Вона знає, що ви? — Знає. Не вірить. Ось її фотокартка... Абдукадіров замовк. Промінь сонця впав на фото дівчинки. Василь ГОШУЛЯК.

— 6 —

В АУЛІ хто сказав поспіє — Асят-красуня — без гріха. Серед аульних багатів Камбот намітив жениха. Собі Ал багатий сватав Із молодих, Хоч сам він — дід. Та в нього дім і є грошата, І є добра на безліч літ. Камбот зі шкури ліз спесивий: — Беріть дочку, я чом не сват! Кіс не знайти таких красивих, Очей, як в нашої Асят. За дочку з вас: овець отара, Коня, сідло добротне з ним, І ще біків хороших пара, — Хіба це дорогий калім?

— 7 —

В СЮ ніч промучившись в безсиллі, Халіл на все вже міг піти. І все ж Асят своїй неспішній Нічим не зміг допомогти. Хоч цілий рік трудився б в полі, Халіл в безсонній турботі, Не вніс би він тієї долі, Що вимагав цюрк Камбот. І піде дівчина з нелюбом Рабинею в чужу сім'ю, І назавжди з Ал загубить Любов розкаїтнуту свою.

— 8 —

ДІЗНАЛАСЬ мати і посміла: — Тепер і я дітей повчу! Я вік в сім'ї мовчала цілий, Ну а сьогодні не змовчу! У нас в самих калім завіся, Чуже добро навіщо нам? Хоч не людей, так бога бійся — Ти днями з богом будеш сам. Хіба того, що в домі, мало? Чи в нас нещастя не було? Людей добро не наживало, — Добро в гірких труді росло. Згадай, Камбот, життя минуле І дай Асят на ноги стати. Ну як дочку нам з серцем чулим Насильно заміж віддавати? Не для Асят жених багатий... Та відповіла Камбот зі злом: — А про старе не нам гадати — Старе травною поросло.

* Уорк — дворянин. (Закінчення на 4-й стор.). «МОЛОДИЙ КОМУНАР» 21 грудня 1960 р., 3 стор.

(Закінчення).

— 9 —
ГІРКО плакала
горянка...
Пройшло три дні,
жорстокі дні,
Та не скінчалась дика
п'янка
В хоромах підлого Алі.
То «Удж» дзвенів поміж
словами,
То мелодійний
«Удж хурай».*
Носили страви. За столами
Вино лилося через край.
Такий закон! Невже
з немилим
Іти жити в роки золоті?
І сльози чисті, мов
кранлини,
Лила Асют насамоті.
...Зустрівшись в злигоднях
з бідною,
Ціну пізнавши на життя,
В гірській долині,
над рікою,
Халіл заплакав, мов дитя.

— 10 —
ІЗ ЮНИХ літ — ярмо
на шії,
Без вихідних. І так щодня.
А на Асют лила поміж
Алі чванливого рідня.
І все ж ні чоловік
безвірний,
Ні в праці безпросвітні дні,
Вогонь дівочий непокірний
Не погасили в неї, ні...
...Прийшов кінець старим
законам:
«В Росії бунт.
І нам пора!...»
Революційним відгомоном
Ця звістка пронеслась
в горах:
Уже в станицях, серцю
милих,
В кубанській рідній стороні,
Майбутнє кров'ю окропили
Бійці на праведній війні.
Відкинута пожаром грізним,
Розтанула лиха імла.
Могутнім поступом побідним
Тут революція пройшла,

* Удж хурай — хоро-
водний танець.
** Удж — парний танець.

За високим тихом

«Д ОРОГА редакції! Не хотілося б, але доводиться писати про це. Я ніяк не можу зрозуміти, чому люди не миряться. Мене дуже вразило, коли я побачила, як молодий чоловік Степан Кузенний грізно гримасує на сусідку, погрожує. А за віщо? Вона старенька, їй 70 років, у неї хворі ноги, важко обходити сусіда далеко, але Кузенний не хоче цього розуміти. Коли суперечка (звичайно, не перша) між ними закінчилася, я запитала у бабусі:

— Чому це він так кричав на вас?

Старенька заплакала і почала розповідати:

— Моя дитино, стара я і хвора, не можу обходити далеко. Просила, щоб він зайняв дві скиби землі впоперек з мого городу, а мені залишив одну скибу вздовж, щоб прохотити. Та й слухати не хоче Кузенний, не дозволяє ходити по його землі.

Дорога редакції! Дай відповідь на мої питання. Що це за люди і як їх можна назвати, коли вони не поважають старших, погрожують їм і до болю ображають? Мені дуже прикро, що є такі одноосібники, і шкода старенької...»

Лідія ІСАЄВА,
учениця 10 класу Знам'янської школи № 9.

НЕ МОЖНА без хвилювання читати ці рядки. Їх написала учениця, яка незабаром вийде на широку дорогу самостійного життя. За плечима дівчини — 16 літ. Змалку її привчили в першу чергу робити все добре для людей, а вже потім — для себе. Радянська мораль міцно увійшла у свідомість цієї юної дівчини, і не дивно, що випадок брутального ставлення до семидесятирічної жінки її сусіда

Степана Кузенного викликав глибоке обурення.

І ось ми знайомимося з Степаном Кузенним. Перед цим його сусідка Поліна Ісаєва почала пояснювати, за що, власне, триває суперечка між нею і Кузенним. Раптом нашу розмову грубо обірвав лемент. Перегнущись через високий паркан, молодий чоловік репетував на всю вулицю:

— Що ти там верзеш, стара вільмо? Моя земля — і все! Не дозволю тут ходити всяким...

Вісті з колективів

ДОБРУ ініціативу проявила молодь колгоспу імені Леніна, Олександрівського району, спорудивши стадіон своїми силами. Тренуючись на ньому, новостворена футбольна команда завоювала третє місце на районній першості.

С. ГНИЛЯК.

с. Іванівка,
Олександрівський район.

В УЛЬЯНОВЦІ відбулися змагання штангістів. У гострій спортивній боротьбі важкоатлетам вдалося встановити десять рекордів району. Особливо тепло зустріли глядачі виступ чемпіона області М. Рудченка. Виступаючи в середній вазі, юнак вижав штангу вагою в 110 кілограмів, що перевищує його рекорд області на 5 кілограмів. В сумі трибор'я М. Рудченко поліпшив свій рекорд на 10 кілограмів, набравши 357,5 кілограма.

В. КОНТІЄВ.

с. Ульяновка.

ФУТБОЛЬНА команда колгоспу ім. Чкалова (с. Журавлінка), Голованівського району, ще зовсім молода. Організувалася вона три роки тому. На перших порах було багато прикрих невдач. Та вперті тренування визначили молодих спортсменів у число кращих футболістів району. В цьому році команда провела більше двадцяти матчів і була переможеною лише три рази.

Л. ПОЛІЩУК,
юнока.

Ми зайшли на подвір'я садиби Кузенних. Волохатий рудий пес, схожий на добре теля, кілька разів гаркнув на нас. Але владний змах палиці господаря примусив почувати його у свою конуру.

— Ось ходять по моему городу, землю топчуть. Миритися? Мовчати? Знати нічого не хочу! Моя земля, моя садиба, моє...

Та хіба можна перелічити, скільки разів Степан наголошував на слові «моє» у різних відмінках. А справа, між іншим, не варту, як-то кажуть, і виденого яйця. Просто одноосібниця, власницька психологія взяла верх у цієї молоді особи.

Його підтримує і батько Василь Федорович Кузенний, людина, яка колись ішла в перших рядах тих, хто закладав фундамент колективного господарювання на селі, а зараз спокійно підтакує синаві:

— Садиба наша, город наш, наша земля...

До речі, садиба їхня схожа на добре впорядковану дачу. Два величезні будинки на чотирьох чоловік, про-

сторий двір, обнесений високою огорожею, три клітки з кількома десятками кролів, безліч курей, молодий сад, майже півгектара городу. Достатком і благополуччям так і віє від цих стін.

Звичайно, в нашій країні дозволяється мати своє власне, так би мовити, підсобне господарство. Особиста власність громадян обірається по закону Конституції. Але коли окремі люди, подібні Кузенним — мешканцям з вулиці Олександрівської, всіма засобами чіпляються за «моє» і зневажають загальноприйняті норми соціалістичного співжиття, тоді тут повинна втрутитися громадська і осмикнути хазяйчика з жалюгідною дрібновласницькою душею. Такі люди не мають права псувати життя і настрої іншим, наносити образи і неприємності.

Але чомусь не додумався ніхто в Знам'янці зупинити Степана Кузенного.

Свято

Зал вибухнув гучними оплесками. Секретар партійної організації колгоспу імені Першого травня, Ново-Українського району, Дмитро Васильович Ратков підвівся з-за столу почесної президії і схвилювано сказав:

— Спасибі... Спасибі вам...

А на столі виблискував кубок, пам'ятні медалі.

Один за одним на сцену піднімаються юнаки і дівчата колгоспу. Голова обласної спортивної ради «Колгоспник» В. Солонченко вручає їм грамоти, медалі. А нагороджувати першо-

травневця є за що! Це ж вони зайняли перші місця в області з велосипедного спорту, добре виступали борці, футболісти, легкоатлети. Вечір спортивної сла-

Ти завждиш мені шити...
Фотоетюд В. КОВПАКА.

стипи штангістів-другорозрядників М. Рудченка, Л. Сердюка, Л. Теслю.

спортивної слави

ви перетворився в справжнє свято: у фойє клубу зібралися любителі настільного теніса. Адже сьогодні можна поміритися силами з обласними тенісистами, які завітали у гості до сільських спортсменів!

Показові виступи кіровоградців майстрів спорту з акробатики Курілова і Баркаря поновили глядачів. Бурхливі оплесками нагороджують колгоспники і ви-

Ось на сцену виходить кремезний юнак. Це — місцевий силач Микола Марусенко. Він «грається» парюю пудових гир, немов м'ячиками. Велике спортивне майбутнє у хлопця: йому лише шістьнадцять років!

Проведення вечорів спортивної слави у колгоспах — добрий почин обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій. Це сприяє масовому росту спортсменів на селі.

Гроза любителів

„ЛІВИХ“ ПОЇЗДОК

З МАХ жезла, і темносиній «ЗИМ» слухняно підкочує до тротуару, зупиняється.

— Ваш дорожний лист?

Уважно перевіряє документи водія працівник автоінспекції т. Шевченко. Поряд з ним стоять молоді люди з червоними пов'язками, роблять записи в блокнотах.

— Комсомольський контрольний пост по використанню автотранспорту відбирає у вас дорожний лист, бо в ньому сьогоднішня поїздка не передбачена, — говорить т. Шевченко. — Зайдете завтра в автоінспекцію.

У той день членами комсомольського поста, який створено при Кіровоградському міському комсомолу, було виявлено чимало випадків, коли автомашини потрапляли в обласний центр не за призначенням.

Так, голова колгоспу імені Чапаєва, Знам'янського району, М. Г. Шумило приїхав на ринок носильних речей на колгоспному «Москвичеві». Передбачливий голова захопив з собою бланки дорожніх листів «на всі випадки життя», але не врахував тієї обставини, що машина ж не його власна.

А ось стоїть біля базару «ГАЗ-69» під чомером ХЗ 33-15. Хто ж пасажир? Виявляється, приїхала по-базарювати дружина голо-

ви Кіровоградського райвиконкому т. Бондаренка. А машина ж державна! Причому водієві І. Ф. Комлагу дорожнього листа не видали, він одержав усне розпорядження.

Мотивуючи тим, що в неділю, мовляв, дуже багато пасажирів, адміністрація таксомоторного парку послала на лінію «Москвич» за номером КДА 02-53, не обладнаного таксометром.

— Як же ви берете плату за проїзд? — поцікавились члени контрольного поста у водія т. Твердохлебова.

— А ми приблизно, заокруглено, — відповів той посміхаючись.

По-різному доводиться вирішувати питання. Дехто з водіїв позбувся дорожнього листа. В талоні водія важко таксі ФБ 94-99 Василя Правосудька зробили «прокол». Інших попереджали, щоб більше не порушували правил їзди.

А тим керівникам, що приїхали в обласний центр не в службових справах, довелося нагадати, що машини не їх власні, а державні. Правда, головний агроном Ново-Українського цукрокомбінату А. С. Петренко, який прикотив з дружиною і дочкою на базар, ще й образився:

— А що, хіба я не маю права їхати, куди захочу?

— Ніл — відповіли члени комсомольського поста. Цього не повинно бути.

О. ДУЧЕНКО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.